

talte med, har sagt, at han mente, at det vilde være værd at forsøge det, og at der ad den Vej maaske kunde gøres noget for at komme disse frygtelige Sygdomme til Livs.

Jeg gaar derefter over til at rette et Par Bemærkninger til den højtærede Udenrigsminister. Naar man ser de store Udgifter, der er opført til Udenrigsministeriet, kan man ikke frigøre sig for den Tanke, at nu sidder vi og undersøger hele Verden over, hvor der findes Markeder, Markeder blandt andet for vor Industri. Blot det nu ikke gaar saaledes, at naar vi faar Rapporterne tilbage om, at nu har vi fundet nogle Markeder, saa svares der herhjemme fra: Ja, men nu har vi ingen Industri. Saa vilde disse Penge i Sandhed være givet vel ud. Med Hensyn til de Folk, der drager ud, ønsker jeg at sige, at de er jo ikke Ørne alle sammen, men de følges herhjemme fra af de bedste Ønsker. Endelig ønsker jeg med Hensyn til Besættelsen af Direktørposten at sige, at dette Forhold er noteret paa den højtærede Ministers Konto.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, der talte om Militærudgifterne, og jeg ønsker her at sige, at jeg erkender ikke, at den nuværende Militærordning er ganske umulig. Jeg erkender, at den har Fejl, og disse Fejl understreges meget stærkt fra mange Sider; men man ser overalt, hvor en Ting skal reformeres, at saa fremhæves Manglerne altid stærkt. Jeg minder om, hvorledes man, før Retsplejeordningen var vedtaget, rettede Angreb paa den gamle Retsplejeordning af en saa vidtgaaende Karakter, at de skød langt over Maalet. Det ærede Medlems Beregningskunst satte en smuk Blomst ved den Lejlighed. Han naaede op til en Militærudgift af 85 Mill. Kr. om Aaret. Naar det drejer sig om at faa oplyst, hvad der straks kan spares, kan det imidlertid ikke nytte, at man medregner Pensionsudgifter; dem maa man lade ude af Betragtning; thi hvis man ikke vil skyde alle de gamle Pensionister, saa blodtørstig er det ærede Medlem dog vel ikke, vedvarer disse Udgifter, indtil disse Mennesker ganske naturligt dør. Naar det ærede Medlem endvidere medregnede Udgifterne paa Tillægsbevillingsloven, ved jeg ikke,

med hvilken Ret han gør det, thi vi har dog den højtærede Finansministers Ord for, at Finansloven i Aar er lagt saaledes, at man saa vidt muligt har opført alle de Udgifter, der kunde beregnes, paa den, og at Tillægsbevillingsloven maa forventes at blive væsentlig mindre i Aar end tidligere. Vil man se, hvad Militærudgifterne har været, tror jeg, man skal se paa de to sidst aflagte Regnskaber, og da vil man se, at de er saadant noget som 66—67 Mill. Kr., og at det er omkring 12 pCt. af, hvad Statens samlede Udgifter paa Driftsparagrafferne er. Det vil altsaa sige, at Danmarks Udgifter til Militærvæsenet er forholdsvis smaa. Dermed er ikke sagt noget om, at det ikke kunde være ønskeligt at faa dem længere ned, det er en anden Ting; men de er forholdsvis smaa, sammenlignet med andre Staters Udgifter. I den Forbindelse ønsker jeg at gøre opmærksom paa, at naar der herhjemme tales saa meget om Tjenestetidens Nedsættelse, kunde der være Grund til at se hen til et lille Land som Belgien, som har været med i Krigen og derfor har praktisk Erfaring for, hvor langt det er muligt at gaa ned, og dér har en Regering, hvori der ogsaa sidder Socialdemokrater, gennemført et Lovforslag, hvorefter Fodfolkets Uddannelsesetid skal være 10 Maaneder, Rytteriets 13 og de andre Vaabens 12 Maaneder. Det var Socialdemokraternes Ønske at komme ned til 6 Maaneder for Fodfolket, men der blev altsaa opnaaet et Forlig om 10 Maaneder. Dette kan man sammenholde med, at vi herhjemme i Øjeblikket har en Tjenestetid for Fodfolket af 5½ Maaned.

Jeg vender mig derefter til Arbejdskrisen. Dér vil jeg gerne have Lov til at udtale min Enighed med mit Partis Formand, Landstingsmand Piper, naar han sagde, at et meget væsentligt Middel til at afhjælpe denne Krise vilde være at faa Byggeriet i Gang igen. Der er neppe nogen Tvivl om, at Huslejelovent dér betyder en Hindring (Modsigelse). Jo, det gør den ganske utvivlsomt, fordi der i Ejernes Kreds er en berettiget Følelse af, at man ikke er Herre over sit Hus. Derfor er der ingen, der vover at give sig til at være Husejer; de Folk, der er i det, er nødt til at blive der, men der er ingen, der har Lyst til at vove sig derind. Derfor tror jeg, at en kommende Ændring af Huslejelovent